

[Økonomi- og budgetministeren.]

spørgsmål om, hvorvidt ansatte møder med en for høj uddannelse i forhold til det arbejde, som de er sat til at præstere, har statsrevisorerne peget på et spørgsmål, som har vakt en vis offentlig interesse, og det er vel dette, der er baggrunden for spørgsmålet. Problemet er imidlertid ikke så enkelt.

Ser vi specielt på centraladministrationsforhold, må man nok erkende, at når der i øjeblikket er en bølge i retning af at løse op for det såkaldte båsesystem, så tilsiger det, at de pågældende medarbejdere, som skal flyttes fra én bås til en anden, må have en forholdsvis almen uddannelse for overhovedet at kunne gøre tjeneste. Opmærksomheden bør efter min opfattelse også rettes på, i hvilket omfang man skal gøre det offentligt ansatte personale til specialister med en ret snæver uddannelse inden for et enkelt felt og med deraf følgende vanskeligheder i bevægeligheden inden for statens personale. Sagt mere i almindelighed har staten næppe fundet balancen mellem på den ene side uddannelsen i jobrelevante færdigheder og en uddannelse, der giver evne til at løse nye problemer og tilegne sig ny viden og nye færdigheder. Men vi bevæger os henimod denne balance.

Jeg kan her pege på den efterhånden ret omfattende uddannelsesvirksomhed af både statens og kommunernes personale, der foregår på Danmarks forvaltningshøjskole, og her måske navnlig den 3½-årige videregående administrative mellemuddannelse. Denne uddannelse blev oprettet med hjemmel i loven af 3. februar 1971 om statens forvaltningshøjskole, og den sigter bl. a. på at skabe mulighed for anvendelse af specialuddannet personale på nogle af de områder, der traditionelt er blevet varetaget af akademikere.

Jeg kan også pege på, at der nu er god gang i arbejdet med systematiske stillingsbeskrivelser. Som et led i dette arbejde sker der en klarlæggelse af uddannelseskravene i de undersøgte stillinger, således at det bli-

ver muligt på en rationel måde at tage stilling til, hvilken uddannelse der er nødvendig eller ønskelig for bestridelsen af disse stillinger.

Endelig vil jeg nævne, at spørgsmålet om personalets kvalifikationer i forhold til arbejdsopgavernes karakter indgår i det løbende arbejde i den stillingskontrol, der efterhånden er blevet opbygget under budgetdepartementet.

Også de højere uddannelser er nu i støbeskeen, og man har her tanker om at opbygge et mere fleksibelt uddannelsessystem, der vil give mulighed for en fri fagkombination og en i visse tilfælde endnu hurtigere afslutning af uddannelserne. På lidt længere sigt vil et sådant mere differentieret uddannelsessystem naturligvis bidrage til løsningen af de problemer, der her er tale om.

Mit svar på det stillede spørgsmål er derfor, at der inden for de seneste år er truffet foranstaltninger, som efter min opfattelse giver gode muligheder for løsning af de problemer, som statsrevisorerne har peget på. Det er min hensigt at følge dette arbejde opmærksomt, men jeg tvivler noget på, at tiden er inde til at tage yderligere initiativer, før vi ved noget mere om resultatet af de igangværende bestræbelser.

Simonsen: Jeg er naturligvis enig med budgetministeren i, at der er tale om en vis form for bevægelighed også inden for den offentlige sektor. Man kan jo sige, at tjenestemandstilsættelse gennemførelse i 1969 skabte en bedre mulighed for at løse de problemer, vi diskuterer her; muligheden for ansættelse på åremål har det samme formål.

Men jeg vil alligevel gerne føje til, at jeg opfatter budgetministerens svar som en vis form for dækning over den træghed, som vi ved findes i det offentlige system. Jeg synes, det er glædeligt, at statsrevisorerne er kommet med disse udtalelser, for det er jo meget godt, at vi alle sammen taler om disse ting, men det, det drejer sig om, er, at nogen gør noget ved det, og statsrevisorernes